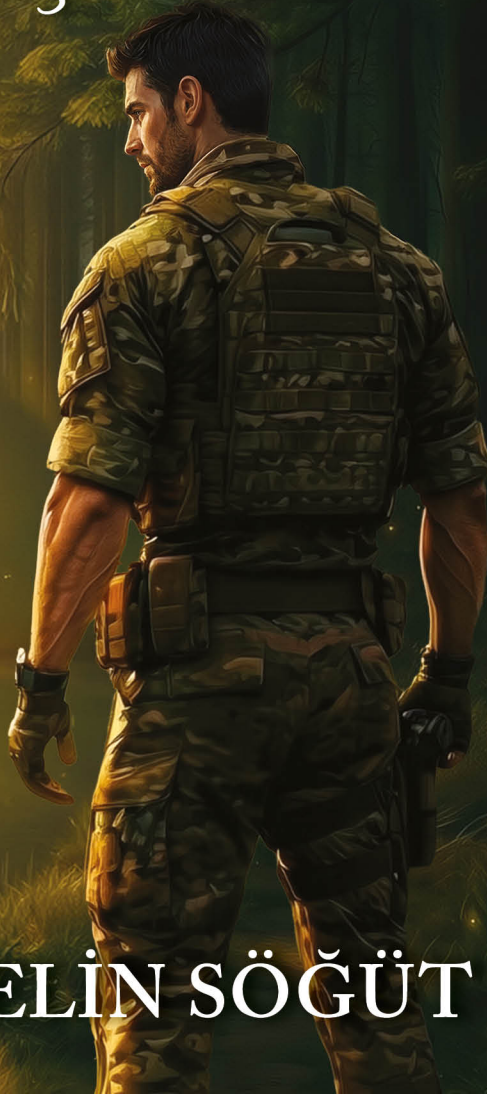

DÖNECEKSİN DİYE SÖZ VER

Şah Mat

MELİN SÖĞÜT

DE
X

DÖNECEKSİN DİYE SÖZ VER-1 - ŞAH MAT

Yazan: Melin Sögüt

Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2026 / ISBN 978-625-8492-40-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Zebartdesign

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Optimum Basım

Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1

34295 K.Çekmece/İSTANBUL

T: +90 212 463 71 25

Sertifika No: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Döneceksin Diye Söz Ver-I

Şah-Mat

Melin Söğüt

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DE
X

Döneceksin Diye Söz Ver-1 Çalma Listesi

- Sevenler Ağlarmış - 3 Hurel
İncelikler - Sertab Erener
Arap Saçı - Erkin Koray
Affetmem - Sena Şener
Beautiful Liar - Beyoncé, Shakira
Gönül - Fikret Kızılok
Bak Şu Adama Aşık Oldu - Ayla Algan
Sen Olasın - Haluk Levent
Yarabbim - Orhan Gencebay
Antebin Hamamları - Ceylan
Bu Gece Uyumamışam - Akif Çekirge
Fikrimin İnce Gülü - Sema Moritz
Merdo - Akif Çekirge
Gidecek Yerim Mi Var - Emre Altuğ
Sen Bilmezsin - Dedublüman
Yorgunum Ve Ağrılar - Kaan Boşnak
Sar Bu Şehri (Akustik) - Canozan
Alışırım - Harika Avcı
Alışmak Sevmekten Daha Zor - Ümit Besen
Döneceksin Diye Söz Ver - Yüksek Sadakat
Bekle Beni - Cem Karaca
Farketmeden - Fikret Kızılok
Bahane - Candan Erçetin

Ben kelimelerimi saklarken bile arkamda olan, neler yaptığımı bilmeden hayatın her aşamasında yanımda olduğunu hissettiren, bu kitabın varlığını en son öğrenen ama her sayfasında payı olan aileme ve arkadaşlarıma...

Ve ilk günden beri yanımda olup beni hiçbir zaman yalnız bırakmayan okurlarıma...

1. Bölüm

Rüya

Yemyeşil bir düzlük, güneşli bir hava, tüm ihtişamıyla gölgesine sığınıp rüzgârın ferahlığını hissettirecek bir söğüt ağacı, ağaçtan yirmi metre ileride suyu gürül gürül akan bir şelale, şelalenin önünde küçük sayılmayacak bir göl...

Bakarken bile suyunun buz gibi olduğunu iliklerine kadar hissedebildiğin gölden adeta tek bir ses yükseliyordu.

"Gel."

Ne zaman yürüdüğünü bile fark etmeden kendini suyun içerisinde buldu. Mahir. Gölden gelen çağrıyı dinlemiş ve kendini buz gibi suların içine bırakmıştı. Sırtüstü suya uzandığında gözüne vuran güneş rahatsız etse de suyun serinliği güneşin yakıcılığını dengeliyordu. Bu anın bitmemesi için elinden gelen her şeyi yapacağını düşünürken yüzüne vuran yakıcı gün ışığının kesilmesiyle yavaşça gözlerini açtı. Bu huzurlu anını bozan her kimse onu ortadan kaldırmaya hazırdı. Karşısındaki kişinin kim olduğunu görmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Tek gördüğü beyaz elbiseli bir kadın silüetiydi. Omuzlarından sarkan, uzun, sarıya çalan kumral, bal rengi saçlarıyla karşısında duruyor ama gözünün içine giren güneş, karşısındaki kadının yüzünü görmesini engelliyordu.

Bu o kadındı. Yine o.... İki aydır ne zaman gözünü kapatsa birkaç dakikalık uykularında bile rüyalarına giren o kadın. Yine karşıındaydı. İyi de rüyada mıydı şimdi? Uyuyor muydu?

Gölün soğukluğunu teninde daha çok hissetmeye başlamıştı bir anda. İçine girdiği su üşütüyordu onu artık. Güneşe tam tersine,

daha da yakıyordu tenini. "Gel" diye seslenen bu sefer göl değil, yüzünü göremediği kadındı. Tam gölden çıkmak için bir adım atmıştı ki karşısındaki kadın yavaşça arkasını dönüp söğüt ağacına doğru ilerlemeye başladı. Bu kadının kim olduğunu bilmiyordu ama soramıyordu da. Tek yapabildiği onun adımlarını takip ederek arkasından söğüt ağacına doğru ilerlemektir. Kadın yaprakları yavaşça aralayıp söğütün gövdesine doğru ilerlediğinde aynısını yaptı. Şimdi ikisi de söğüt ağacının altındaki gölgede suyun soğuşundan, güneşin kavurucu sıcağından uzak, ılık rüzgârı hissediyorlardı.

Kadın başını kaldırıp onları bir sığınak gibi koruyan dallara baktı. Mahir, kadının durmasından cesaret alıp omzuna dokunduğunda kadın hafifçe başını indirdi. Henüz arkasına dönmemişti.

"Güvendeyiz" dedi ipeksi bir sesle.

Nedense çok güven vermişti bu kelime Mahir'e. Öyle bir inançla söylemişti ki kadın bunu, Mahir'in içinde ufak bir şüpheye bile yer kalmamıştı.

"Güvendeyiz."

Oysa neden saklandıklarını, neden kaçtıklarını, neden korunduklarını bile bilmiyordu. Bildiği tek şey...

"Güvendeyiz, yurda dönüyoruz komutanım."

"Şanlı'nın durumu nasıl?"

"Kurşun delip geçti komutanım. Biraz fazla kanaması oldu ama şu an nabızı iyi. Dinleniyor."

Kendisi hakkında konuşulduğunu fark ettiğinde esmer teninde bir mücevher gibi parlayan yeşil gözlerini hafifçe araladı Mahir. Az önce içinde bulunduğu dünyadan ne zaman ayrıldığını bilmiyordu ama artık gerçek hayatın içindeydi. Başını yasladığı yerden kaldırdı. Karşısındaki onu görebilecekmiş gibi duruşunu düzeltilti. Telsizle konuşan askerine uzattı elini. Asker elindeki telsizi anında Mahir'e verdi.

"Üsteğmen Mahir Ali Türkşanlı. Emredin komutanım."

"İyi misin Şanlı?"

Telsizden gelen ses, cızırtısına rağmen karşısındakini hazır ola geçirecek kadar gür, endişesini belli etmeyecek kadar profesyoneldi.

“Çok güzel bir rüya görüyordum komutanım.”

“Evleniyor muydun sonunda?”

Aldığı soru karşısında Mahir’in dudaklarının arasından kısık bir gülüş çıktı. Başını yavaşça iki yana salladı. “Rüya anlayışlarımız biraz farklı galiba komutanım.”

“O zaman belli ki köyünü görmüşsün.”

Mahir’in yüzüne yayılan gülüşü, komutanının tahmininin doğru olduğunu gösteriyordu. Karşısındaki adam onu göremese de bu kez başını aşağı yukarı salladı.

“Sağ salim dönün. Dinlenmeyi hak ettiniz. Operasyon raporu için yanına gelmeden önce tugayın revirine uğra. Karşımda zimba gibi görmezsem köyüne falan yollamam.”

“Emredersiniz komutanım.”

Telsizi askerine geri verirken askerlerinden biri hevesle “Komutanım sizin şarkıyı söyleyeyim mi? İster misiniz?” diye sordu.

Uykusuzluktan kızarmış yeşil gözleri yavaşça kapandı. Uykusuzluk değildi onu bu kadar bitkin yapan. Uykusuzluğa alışıktı. Her asker gibi. Belki de hepsinden daha çok. Ama çok kan kaybetmişti ve yarası dağ şartlarında tedavi edilse de açık bir yarayla yapması gerekenden çok daha fazlasını yapmıştı. Gücünün sınırlarını bir hayli zorlamıştı. Artık her şeyin bittiğini, yurda döndüklerini bildiği için de onu hayatta tutan adrenalin vücudundan çekiliyordu; tek yapmak istediği gözlerini kapatıp birkaç dakikalığına da olsa huzura kavuşmaktı.

Bazı insanlara garip gelebilirdi ama onun için huzur ömrünün en mutlu zamanlarını geçirdiği, memleketi yerine koyduğu doğduğu topraklarda geçirdiği yıllardı. Ömrünün ilk sekiz yılının, sonraki yirmi dört yıldan daha mutlu olması üzücü müydü? Üstelik o sekiz yılın da yarısını doğru düzgün hatırlamıyordu bile.

Gözlerini kapattığında tekrar az önce gördüğü hayal ile rüyanın iç içe girdiği o ana gitmek istiyordu. Çünkü onu buz gibi suyun içinden ve yakıcı güneşin altından çıkarıp söğüt ağacının gölgesine getiren kadını merak ediyordu. Zihni biraz daha yerinde olsaydı merak etmezdi. Zihni biraz daha yerinde olsaydı muhtemelen öyle bir kadın da görmezdi. Operasyona gittikleri günden itibaren ara

ara gördüğü rüyalar operasyonun sonlarına doğru, uykusuz kaldığı süreler uzadıkça, daha da sıklaşmıştı. Birkaç dakikalığına dahi gözünü kapatsa bilinci açık olmasına rağmen rüya görüyordu. Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama yaşadığı şey buydu. O anlarda bile bu rüyalarla daha iyi baş ediyor gibiydi. Ama uzun bir aradan sonra şu an ilk kez zihninin kontrolü onda değilmiş gibi hissediyordu.

Bir yârim olsun isterdim, gözleri yeşil

Bir yârim olsun isterdim, gül yüzü gülen

Gözlerini tekrar açtığı anda söğüt ağacının altında değildi. Burası köydeki ormanlık alandı. “Burası değil, burası değil” diye geçirdi içinden ama yürümeye devam etti. İnsan eli değmediği belli olan sık ağaçların arasından geçerken dikenler bacaklarına ve kollarına sürtünüyordu. Pes etmeden yürümeye devam etti. Çıkış yolunu bulabilirmiş gibi durmadan ilerledi.

Onu çok sevmek isterdim, delice sevmek

Peşinden koşup koşup, sonunda almak

Ağaçlar bir sonsuzluk gibi önünde uzanırken gözleri uzakta, ağaçların arasında ilerleyen birine takıldı. Bu uzun, güneşte altın gibi parlayan, bal rengi saçları bir süredir görüyordu. Ayakları ondan bağımsız bir halde önündeki kadının peşine takıldı. İki de ağaçların arasından neredeyse koşarak ilerliyorlardı. Ne kadar çabalarsa çabalasın kadına yetişemiyordu. Uçuşan saçları ve beyaz elbisesiyle ormanda bir peri kızını andıran kadın arkasını dönüp de bir kere bile yüzüne bakmıyordu.

Ben sevmek, sevmek isterdim

Nerden bilirdim, sevenler ağırlamış

Sonra bir anda durdu. Kadının durmasıyla birlikte sanki Mahir’in de ayakları olduğu yere mihlanıp kaldı. Söğüt ağacının altında yaptığı gibi, kadın yine başını kaldırıp ağaçların dallarına bakındı.

“Geldik.”

Mahir’in kulağına esen rüzgârın sesine karışarak ulaşan mırıltı bir sonraki saniye sert bir sese dönüştü.

“Komutanım geldik.”

Duyduğu hitapla gözlerini hafifçe araladı Mahir. Gözlerinin be-

yazı kırmızıya dönmüş, yeşil gözleriyle birleştiğinde ortaya korkunç bir görüntü çıkmıştı ama karşısındaki askeri bundan pek de etkilenmiş görünmüyordu.

“Komutanım kalkamayacaksanız sedye istetelim mi?”

Üzerine eğilmiş askerini, gücünü bile kullanmasına gerek kalmadan, bakışlarıyla kendinden uzaklaştırdı. “Yol boyu o kart sesin yüzünden gözüme uyku girmede. Eğer sesini bir kez daha duyarsam sedyeye ihtiyacı olan sen olacaksın.”

“Emredersiniz komutanım.”

Helikopterdeki diğer askerler sırayla inerken, Mahir kendini biraz olsun toparladı. Helikopterden en son kendisi indiğinde güneş dağların arasından kendisini yeni yeni gösteriyordu. Hava henüz aydınlanmamıştı ama her karesini ezberlediği tugayda zifiri karanlık olsa da yolunu bulurdu. Burası birkaç yıldır ona yuva olsa da normalde de iz sürme ve yol bulma konusunda çok iyiydi. Bir kez gördüğü yeri bir daha asla unutmazdı.

Sahi, o ormanda nasıl kaybolabilmişti?

Rüya mıydı, hayal mi? Böyle bir şeyin hayalini kurmayacak kadar akli başındaydı. Belli ki çok kan kaybettiği için zihni ona garip oyunlar oynuyordu. İleride onu bekleyen askerlerini gördüğünde saçma düşünceleri aklından silip attı. Şimdi sırası değildi.

Askerlerinin yanına vardığında tabur komutanı Kemal Varan Binbaşı'nın onlara doğru geldiğini fark etti. Arkasında iki buçuk aydır görmediği için oldukça memnun olduğu bölük komutanı Yüzbaşı Kerim Eren vardı. Sinirini bozmamak adına gözlerini, gülererek onlara doğru gelen bir diğer kişiye, operasyona karargâhtan destek veren, timinin fahri üyesi Üsteğmen Aliye Uslu'ya çevirdi. Aliye, Mahir'in komutanlığını tek bir an bile sorgulamazdı. Mahir de Aliye'ye ve onun zekâsına büyük bir saygı duyar, operasyonel her konuda onun fikrine danışırdı.

Herkes hazır ola geçtiğinde binbaşının ağzından dökülen “Rahat” sözcüğü kimse için rahatlatıcı bir kelime değildi.

“Durum nedir üsteğmenim?”

“2. Komando timi Bozdoğan 76 günün ardından belirlenen hedefleri yok ederek yuvasına dönmüştür komutanım.”

“Siz ne durumdasınız?”

“İki hafif yaralımız var komutanım.”

Komutanının kendisini süzdüğünün farkındaydı ama belinde bağladığı kolları, dik tuttuğu başı ve omuzlarıyla kendinden emin duruşunu bozmuyordu.

“Sen de dahil misin bu ikinin içine? Bana pek hafif gelmedin çünkü. Sen buna hafif diyorsan diğer yaralının kafası koptu herhalde.”

Aliye, komutanının arkasında olduğu için açık açık gülebiliyordu. Mahir’in de dudağının bir kenarı hafifçe kıvrılsa da ciddi duruşunu bozmadı. Komutanının karşısında ayakta durabiliyordu işte. Hafifti demek ki yarası.

“Beni dinlemeyip önce yanına geleceğini bildiğim için kapılarda karşıladım seni. Şimdi git, doğru düzgün tedavini ol. Askerlerini de istirahate yolla.”

“Emredersiniz komutanım.”

Kemal Binbaşı gözlerini dikmiş Mahir’e bakarken suratında hınzır bir gülümseme oluştu. Mahir bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu ama kaderine teslim olmak tek çaresiydi. “Selin Hanım şu an nöbetçi doktor. Bir çal kapısını.”

Hah, o gülüşün sebebi anlaşılıyordu işte. Dünya üzerindeki herkes gibi, binbaşı da Mahir’i evlendirme derdindeydi. Binbaşı hem tugaydaki doktorlardan hem de Kurtuluş Albay’ın kızı olan Selin’i kestirmişti gözüne Mahir için. Tabii bunun sebebinin Selin’in binbaşının eşiyle yaptığı “hissel” paylaşımlar olduğunu biliyordu Mahir. Neyse ki henüz albayın kulağına giden bir durum yoktu. Doğrudan kendisine yapılmış bir itiraf da yoktu ama Selin’in bunu belli etmeye çalıştığı her hareketinden anlaşılıyordu. Mahir’den tek bir ümit verici hareket görse yapacağı şeyin koşarak babasına söylemek olduğunu biliyordu Mahir. Şu an iş hayatında böyle bir kaosa hiç gerek yoktu. O yüzden çözümü, elinden geldiğince Selin’den kaçmakta bulmuştu.

Binbaşısıya göre Mahir ondan kaçarak aptallık yapıyordu. Bir an önce evlenip yuva kurması gerektiğini, yaşının geçtiğini, albayın güzelim doktor kızı ona kur yaparken odun gibi durmaması gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Mahir’se yaptığı herhangi bir hare-

ket karşı tarafta umut yaratmasın diye Selin’den elinden geldiğince uzak duruyordu.

Tek sorun binbaşı ya da Selin de değildi tabii. Binbaşının eşi de Mahir’in Selin’de gönlü olmadığını fark ettiğinde, Mahir’i yemeğe davet ettikleri bir gün, ona haber vermeden, kızının çok beğendiği öğretmenini de çağırıp ikisini tanıştırmıştı bile.

Albayın, kızının duygularından haberi olmadığı için kafasında farklı bir isim vardı. Zaten çevresindeki herkesin kafasında isimler vardı Mahir’in. Annesinin başka, dayısının başka, yengesinin başka isimler vardı. Hatta bu işlere karışmayan kuzeni bile geçenlerde laf arasında çok güzel, başarılı ve iyi huylu bir mühendisle tanıştığından bahsetmişti.

Sanki dünya üzerindeki herkes Mahir’i evlendirmeyi görev üstlenmiş gibi etraflarında ne kadar bekâr kadın varsa hepsini öne sürüyorlardı. Bazı insanları özellikle üsteleseler ve Mahir’in ilgisiz tavrı kadınları vazgeçirdiğinden elenenler olsa da yerine elbet yenilerini getiriyorlardı.

“Ha bu arada, akşam bize de bir uğra. Yengen sen geleceksin diye dünden ziyafet hazırlıklarına başladı bile.” Komutanından bu davet geldiğine göre belli ki yeni atamalar yapılmıştı ve şehre yeni gelen genç kızlar kendisine takdim edilecekti.

Bunalmıştı... Tek yapmak istediği, göreviydi. Evlilik düşünmüyordu. Ama kimse tarafından ciddiye alınmıyordu. Bir ara bu baskıdan kurtulmak için sevgilisi olduğuna dair yalan söylemişti ama zaman geçtikçe “gelin hanımla” ne zaman tanışılacağı, nişanın ne zaman olacağı, ne zaman evlenecekleri soruları ardı ardına gelmeye başlamıştı. Durum böyle olunca hayali sevgilisinden ayrılmak zorunda kalmıştı. Birkaç ay ayrılık acısı çekmesine izin vermişler, ardından genç adamsın diyerek tekrar dört bir yanını sarmışlardı.

Şu aralar, hazır da izne gitme şansı varken, barıştık mı deseydi? “Birbirimizi tekrar görünce ne kadar özlediğimizi anladık, bir şans daha vermek istedik” falan... En az üç ay kafası rahat olurdu. Zaten kesin sonra yine bir sınır dışı görevine giderlerdi. Görev dönüşü de ayrıldık diye gelir, bu sefer önceki ayrılığından daha derbeder davranır, bir beş ay da öyle idare edebilirdi.

Sevmişti bu planı. Bu akşam komutanının evine yemeğe gittiğinde söyleyeceği yalanları zihninden geçirmeye başladı. Hiç böyle bir adam değildi. Aklında ne varsa dümdüz söylerdi. Yalanla falan işi olmazdı ama komutanlarının eşleri ve onların arkadaşları, kısacası lojman kadınları... Çok fenaydı...

“Emredersiniz komutanım” dedikten sonra binbaşı elini Mahir’in omzuna babacan bir tavırla vurdu. Sonra Mahir’in arkasındaki askerlere döndü.

“Aferin aslanlar! Vatan size minnettar.”

Gür bir “Sağ ol” cevabının ardından, binbaşı uzaklaşırken arkasındaki yüzbaşı gözlerini Mahir’e dikmiş bakıyordu.

“Bir sorun mu var Kerim Yüzbaşım?” Sorusunu soruş tonundan bile aralarının iyi olmadığı anlaşılıyordu. “Yüzbaşım” kelimesine öyle bir vurgu yapmıştı ki sanki karşısındaki adamın rütbesini unutmuş da hatırlamaya çalışıyor gibiydi.

“Sen yokken hiçbir sorun yoktu üstüğem. Umarım aynı şekilde devam eder.”

“Sizin dilekleriniz bizim için emir yüzbaşım, ne demek!”

Karşısındaki adamın onunla dalga geçtiğinin farkındaydı Kerim. Ama buna rağmen bu cümleleri onun ağzından duymak egosunu tatmin ediyordu. Keyfi daha sabahın ilk saatlerinde yerine gelmişti.

“Selin Hanım nöbetçi, bir görün istersen. Özlemiştir seni. Yolunu gözlüyor günlerdir.”

Kendince Mahir’i en çok rahatsız eden konuyu gündeme getirip sınırlarını bozarak yanından ayrılmak istiyordu. Çünkü karşısındaki adam ona “yüzbaşım” derken bile istediğini elde edemediğini hissediyordu.

“Eminim siz yokluğumu aratmamak için büyük bir çaba sarf etmişsinizdir. Şimdi izninizle askerlerimi istirahate yollamak istiyorum.”

Bakışlarındaki öfke daha da canlandı Kerim’in. Ama şu an bunun yeri değildi. Elbet hesabını sorardı. Binbaşınıninkine kıyasla hiç de dostça olmayan bir şekilde elini Mahir’in ensesine getirdi. Mahir’in kasılan ensesi ve ortaya çıkan damarları bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu açık ediyordu. Pek başarılı olamasa da

Mahir'in kalın ensesini sıkıp gözlerini gözlerinden ayırmadan geri çekildi ve arkasını dönüp gitti.

Mahir, Kerim'in arkasından bakmaya devam ederken "Yıldızlarına soktuğumun yüzbaşısı" diye mırıldandı kendi kendine. Aliye'yle göz göze geldiklerinde, ettiği küfürden utanarak gözlerini kaçırdı karşısındaki kadından. "Kusura bakma" dediğinde, Aliye umarsızca omuzlarını silkti. "Ne zaman baktım?"

Bu doğrudu. Aliye böyle şeylere takılmazdı. Özellikle küfredilen kişi Kerim'se hiç takılmazdı. Yine de bir kadının yanında küfrederken rahat edemezdi Mahir. Öğrenilmiş bir çekingenlikti onunki. Kız kardeşi gibi gördüğü kuzeni bu konuda yıllarca ayar çekmişti kendisine. Küfürden vazgeçemezdi ama etrafında kim olduğuna dikkat etmeye başlamıştı artık.

Gülerek Aliye'ye bakıp kafasını askerlerinin tek sıra olduğu yöne çevirdi. "Geç bakalım timinin yanına."

Aliye gülümseyerek hızla askerlerin arasında yerini aldığı anda Mahir de yüzünü askerlerine döndü.

"Arkadaşlar, Turna operasyonu başarıyla tamamlandı. Silah ve mühimmat kontrollerinizi yapın, ardından kışlaya, odalarınıza ve evlerinize çekilebilirsiniz. Şu andan itibaren serbestsiniz. İyi bir uyku çekin."

"Emredersiniz komutanım."

"Hadi dağılın."

Mahir karşısındaki askerlerin hareketlenmesini beklemeden arkasını döndü ve karargâha doğru ilerlemeye başladı. Ona yaklaşan postal sesinin kime ait olduğunu biliyordu. Arkasına bakmadı bile.

"Efendim Alperen?"

Astsubay Üstçavuş Alperen Uyar. Timin komutan yardımcısıydı. Bir askerde olması gereken tüm iyi özellikleri bir araya getirmiş, genelde bir askerde rastlanan kötü özellikleri ise bertaraf etmişti. Askerleri onu Çağatay Ulusoy'un gençlik haline benzetirdi. Genelde, bakan kadınları bir kez daha bakıran, ikinci bakışlarında yanaklarını kızartan bir yakışıklılıktı onunki. Sadece bu yakışıklılığı kullanmayı bilmiyordu. Daha doğrusu bilmek istemiyordu. Askerliğini örnek aldığı komutanını, bu konuda da örnek almakta kararlı gibi görünüyordu.

Aliye'nin Alperen'e fısıf fısıf bir şeyler söylediğini duydu ama kafasını çevirip arkasına bakmadı Mahir. Aliye'nin fısıltısı kesildiğinde Alperen konuşmaya devam etti.

"Selin Hanım nöbetçi olduğun için revire gitmek istemiyorsunuz, biliyorum ama yaranızı göstermeniz lazım. En azından Hakan Yüzbaşı'nın mesai saati başlayana kadar bir hemşireye görünseniz."

Alperen sağ tarafından ona yetişmeye çalışırken adımlarını bir an bile duraklatmadı Mahir. Çünkü şu an ihtiyacı olan yarasına pansuman değil, iyi bir uykuydu. Deliksiz uyuyabileceği iyi bir uyku.

"Mert baktı ya oğlum. Güvenmiyor musun sen sağlığımıza?"

"Komutanım ben baktım ama ne dedim size? Tugay'a gidince revire gidelim demedim mi? Allah korusun, ateşiniz çıksa şimdi, bir sıkıntı olsa, yara enfeksiyon kapsa, ben bu suçluluk duygusuyla nasıl yaşarım?"

Sol tarafından sesini duyduğu bu gevşek de Uzman Çavuş Mert Tütüncü'ydü. Timin sağlıkçısıydı. Sırf bu yüzden kendini zaman zaman askeri doktor olarak da tanıttığı olurdu. Karşısındaki kadına ne daha çekici gelirse o olabilme özelliğine sahipti. Bu konuda Alperen'le iki ayrı uçlardı. Her ne kadar Alperen'i yanına çekmeye çalışsa da pek başarılı olamamıştı. Neyse ki burası askeriyeydi ve birlikte "çapkınlık" yapabileceği onlarca adam vardı.

"Komutanım, Mert Komutanım haklı. Yara hiç iyi görünmüyordu. Dikişlerinizin de tekrar atılması lazım. Mert Komutanım alınmayın ama pek de iyi dikiş atamıyorsunuz."

Kafasına yediği şamarlara alışık olduğu belli olan Nevzat sesini kesse de dediklerinde haklı olduğunu biliyordu. Timin en genci olmasının çilesini çeken ama çektiği çileye rağmen komutanlarının kuyruğundan ayrılmayan, Mert'in yanında Mert, Alperen'in yanında Alperen, Aliye'nin yanında Aliye olan ama kişisel olarak Mert Komutanının yolundan gitmeyi tercih eden, gönül işlerinde pek başarılı olamasa da konu makineli olduğunda dağda silahıyla, şehirde çenesiyle profesyonelliğini ortaya koyan Sözleşmeli Er Nevzat Eray yine timin en küçüğü olarak şansız bir gün yaşıyordu.

"Lan Nevzatçığım, konuş dedim mi ben sana?! Komutanların buradayken sana laf düşüyor mu sence bebeğim?" Mert'in "şefkatli"

uyarısı Nevzat'ın sesini kesse de her firavunun bir Musa'sı vardı. Büyük bir el aniden ensesini sıkıştırınca Mert'in ağzından yüksek bir "ah" sesi kaçtı.

"Kıs sesini, kıs! Rezil herif! Komutanların buradayken sana laf düşüyor muymuş? Sen niye karışıyorsun o zaman komutanlarının lafına!"

"Fatih Abi Çavuşum şu ensemi bıraksan da daha sağlıklı bir iletişim mi kursak?"

Timin genel iletişiminden sorumlu adamına söylenebilecek çok mantıklı bir istekti bu. Kıdemli Uzman Çavuş Fatih Özbey, dağda, bayırda, denizde, havada, karada, her yerde timinin karargâhla sağlıklı bir iletişim kurmasını sağlayabilirdi. Bomba atar silahıylaysa en az nokta atışı telsiz bağlantıları kadar iyi iş çıkarırdı ama görevi, komutanının ağzından çıkan "serbestsiniz" kelimesiyle son bulmuştu. Artık iletişim kurmak istediği tek kişi birkaç kilometre ötede bulunan lojmanda, yatak odalarında mışıl mışıl uyuyan karısıydı.

Eli Mert'in ensesindeyken dünyanın en normal pozisyonundaymış gibi sorgularcasına kaşlarını çattı. "Seninle sağlıklı iletişim kurmak istediğimi kim söyledi?"

Bir yandan yürümeye devam edip bir yandan ensesindeki elin baskısını azaltmaya çalışıyordu Mert ama pek de başarılı olamıyordu. "Ne istiyorsun peki abi?"

"Karımı görmek."

"Abi benim ensemden ne istiyorsun peki?"

"Karımı göremediğim her saniye çıldırıyorum. O yüzden saçma sapan şeylerden konuşmayı bırak da Mahir Komutanımı ikna et. Gitsin şu revire."

Mert haksızlığa uğramış gibi biraz daha yükseltti sesini. "Abi ben ne yapmaya çalışıyorum sence şu an?"

"Senin yapmaya çalıştığın şeyle ilgilenmiyorum. Hemen yap diyorum Merdo. Ağzından çıkanı yap" Sıkığı dişlerinin arasından çıkan sert sözler Mert'in tüylerini diken diken etmiş, can havliyle ağzından çıkan yalan da pek başarılı olamamıştı.

"KOMUTANIM YARAYI DİKERKEN İÇİNDE GAZLI BEZ UNUTMUŞ OLABİLİRİM!"

Duyduğu cümleyle bir anda durup başını seri bir hareketle solu-
na çevirdi Mahir. Yüzünde “ne diyor bu mal?” ifadesi olduğu için
konuşmasına gerek yoktu. Ama bakışlarından korkan askerleri de
şu an ağızlarını açıp tek kelime edemiyordu.

“Gazlı bezi götüne sokacak” diye fısıldadığını düşünen ama gü-
resiyle herkesin gözlerini üstüne çeken Pusat hariç. Uzman Onbaşı
Pusat Turan, etrafındaki insanların bakışlarının neden kendisinde
olduğunu anlayamasa da pek de umursuyor görünmüyordu. Zaten
genelde de böyle olurdu. Ağızına gelen lafı tutma gibi bir özellik ge-
liştirmemişti. Yanlış yerde yanlış sözler söylediği çok olurdu ama
onun deyimiyile “sikinde olmaz”dı. Mahir’in deyimiyile de “dangoz”
herifin teki olduğu için çoğu zaman neyi yanlış yaptığını bile anla-
mazdı. Normalden çok daha kaslı vücudu, çok da uzun olmayan
boyu ve asker olduğunu belli eden yüz hatlarıyla çok yakışıklı ol-
masa da bu “güven verici” tarzını çekici bulan kadınlar oluyordu.
Gerçi o kadınların niyetini çözmek de Pusat için kolay olmuyordu.
Onun için en kolay olan, çok daha karmaşık sistemlerle çalışan ma-
yınları imha etmektir.

“Pusat Turan! Diline hâkim ol!”

Alperen’in uyarısıyla yanlış bir söz söylediğini fark eden Pusat
vücudunu dikleştirdi ve “Emredersiniz komutanım” diyerek ses-
sizliğe büründü.

Mahir karşısındaki askerlerine bakarken hepsinin peşinden gel-
diğini fark etti. Az önce hepsini serbest bırakmıştı ama hiçbiri ayrılmamış, onu revire gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

“Komutanım, Selin zaten şu an muhtemelen uyuyordur. Siz re-
vire geçin. Yeni gelen hemşireler de nöbette şu an. Onlar en azından
yaranızla ilgilensinler.”

Aliye’nin insanı huzurlu hissettiren o sakin ses tonunun bu dün-
ya üzerinde ikna edemeyeceği insan bulmak çok zordu ama inat
ettiyse ikna olmayacak tek kişi de Mahir’di.

“Yeni gelen hemşireler mi? Komutanım benim de ayağım bir
burkulur gibi olmuştu ya? Galiba gerçekten burkuldu. Ben de si-
zinle geleyim, birlikte gidelim. Yaralarımızı gösterelim. Ne dersiniz
komutanım, olur mu komutanım?”

Gözlerinden mermi atan bakışlarını Mert'e çevirdi Mahir. Koyu yeşil gözlerinin etrafındaki uykusuzluktan kendini gösteren kızarıklıklar bakışlarının daha da korkunç bir hale bürünmesine neden oluyordu.

"Ne dedim lan ben sana tugay içindeki kadınlar için?"

"Komutanım hemşireleri dahil etmeyelim, hemşireleri çıkaralım. Onlar bir başka benim için."

Mahir sinirini "Alperen!" diye seslenişine yansıttığında kendi adı söylenilmemesine rağmen alması gereken mesajı almıştı Mert.

"Emredin komutanım."

"Bu azman çavuşu alıyorsun, yatağına kelepçeliyorsun. Akşama kadar biraz dinlensin."

"Emredersiniz komutanım" diyen Alperen dudağının kenarındaki gülüşü bastırmaya çalışsa da kahkahasını tutmaya hiç uğraşmayan Pusa'tın gülüşü Mert'i çileden çıkarıyordu. Ama komutanının gözüne daha fazla batmaması gerektiğini bildiğinden bunu sonra görülecek hesaplar listesine ekledi.

"Oğlum bu 'naMert'in' saçından tel kopmamışken revire gitmek için bahane üretiyor, senin sesin soluğun niye çıkmıyor Mülayim? Yaralı olan sensin oğlum?"

Tüm timin gözleri kendilerinden iki adım geride yürüyen ve varlığını bile unuttukları Mülayim'e döndü. Astsubay Çavuş Mülayim Emir. Adı gibiydi Mülayim. Sessiz, sakin, asla sinirlenmeyen, göğsündeki imanın nuru yüzüne vurmuş, pamuk gibi bir çocuktü. Onun bu dikkat çekmeyen hali görevlerde çok işe yarıyordu çünkü kendisi, yeri belli olmaması gereken bir keskin nişancıydı. Ama günlük hayatta da onu fark etmek silah arkadaşları için zor bir hal almaya başlamıştı.

"Ufak bir sıyrık komutanım."

"Herifin kulağını götürüyordu mermi, sıyrık diyor hâlâ. SEN BİZİ DUYABİLİYOR MUSUN ŞU AN ASTSUBAYIM, ÇAVUŞUM?"

Pusa'tın ayı kaçıran sesini duymamak zaten mümkün değildi. Mülayim sakince başını Pusa'a çevirdi. Gözlerini sakince kapatıp açtı. "Duyuyorum" dedi karşısındaki adamın sesinin tam zıddı, nazik bir tonda. Sonra tekrar bakışlarını Mahir'e çevirdi. "Ama siz revire giderseniz ben de sizinle gelirim komutanım."

Mahir'in yorgun gözleri gülüşünün etkisiyle kısıldı. Yanındaki askerlerinin üzerinde dolaşan işaretparmağı geride kalan Mülayim'i gösterdi en son. "Komutan nasıl ikna edilir, gördünüz mü?"

Timin gözleri Mülayim ile Mahir arasında gidip gelirken durma uğramış gibiydiler. Muhtemelen akşama kadar dil dökseler de Mahir'i Selin nöbetçiyken o revire sokamazlardı ama Mülayim bunu tek bir cümlesiyle yapmıştı.

Mahir "Yanıma gel Mülayim" dediğinde büyük birkaç adımla hızla komutanının yanına gitti. Mahir bir kolunu Mülayim'in omzuna attı ve geride kalanlara arkasını dönerek yürümeye devam etti.

"Hadi dağılın siz de!" diye bağırduğunda tim gözlerini revire doğru ilerleyen ikiliden ancak çekebilmişti. Mahir arkasını dönüp askerlerine baktı. "Alperen, dediğimi unutma!" deyip Mert'i yatağa kelepçeleme konusunda ne kadar ciddi olduğunu hatırlattı.

Revire giden uzun bir yol vardı. Tugay içerisinde bir yerden bir yere gitmek için zaman zaman araç kullanılıyordu ama Mahir bunu istememişti. Yürüdükçe bu düşüncesinden pişman olsa da geri adım atmadı. Binaya girdiklerinde gözü yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Kan kaybettiği için normal bir etkiydi ama hoşuna gitmedi.

"Emir, gir bir bak içerde kim var?" diyerek kapısı kapalı odaya çok yaklaşımadan duvara yaslandı. Komutanının direncinin azaldığını bildiği için lafı ikiletmeden odaya ilerledi Mülayim. Birkaç saniyenin ardından odadan çıkıp komutanının yanına geldi.

"Komutanım içeride kimse yok. Siz geçip uzanın, ben de nöbetçi hemşirelerin kaldığı odaya bir bakayım."

Mahir bir uyarıda bulunacakmış gibi parmağını kaldırıp ağzını açtığına "Selin Hanım'ın haberi olmayacak, merak etmeyin" diyerek koridorun sonundaki odaya doğru ilerlemeye başladı.

Mahir yaslandığı duvardan ayrılarak yavaş adımlarla revire girdi. Kapıyı arkasından kapatıp kamufrajının montunu çıkardı ve ilk gördüğü sedyeye kendini attı. Kendini atarken yarasını da sızlatmıştı. Dudaklarının arasından çıkan kısık sesli inleme boş odada kayboldu. Sirtüstü uzandığı sedyede tişörtünü yukarı çekerek yarasına bakmaya çalıştı ama bu nafiye bir çabaydı. Yarası sağ tara-

finda, palaskasının üç parmak altında kalıyordu. Palaskayı çözüp pantolonunu açtı.

Mert'in tedavisi gayet de işe yaramış gibi görünüyordu. Bandajın üstünde kan yoktu. Bu halsizliği yorgunluktandı. Uyursa geçerci. Başını sedyeye yasladı ve gözlerini kapattı. Sağ kolunu da gözlerinin üstüne kapatarak dağların arasından doğmaya başlayan güneşin ışığını kesip kendini uykunun kollarına bıraktı.

Kendini yine az önceki ormanın içinde buldu ama bu sefer hava zifiri karanlıktı. Duyduğu çakal sesleri onu korkutmasa da içini ürpertiyordu. Nedensizce yürümeye devam etti ormanda. Sonra o kadın geldi aklına. Neredeydi? Gecenin bir vakti bu ıssız ormanda nereye kaybolmuştu? Nereye gideceğini bilmeden etrafta onu bulmak için koşturmaya başladı.

O sırada kulağına bir ses çalındı. Çok kısıkta ama gördüğü rüyalarından, o kadına ait olduğuna emindi.

"Yardım et."

Gözleriyle ormanı karış karış taradı ama onu göremedi. Etrafta koşturmaya devam etti. Ta ki nefesi kesilene ve kendini uzun otların arasına sırtüstü bırakana kadar.

Terden sıırıslık olmuştı ve esen rüzgâr, onu üşütmeye başlamıştı. Koştığı için yorulmuştu da. Gözlerini açık tutacak gücü kalmamıştı. Tam o esnada gözünün önünde bir çift göz belirdi. Kapanmak üzere olan gözlerini açtı iyice. Görüşü bulanıktı ama onu görebiliyordu. Bu zamana kadar yüzünü hiç göremediği o kadının gözlerini görebiliyordu. Karanlık ormanın içi aydınlanır gibi oldu. Önce ağaç dallarının keskin yeşillerini, sonra da onun gözlerinin yumuşak yeşillerini seçti.

"Bana yardım et lütfen" diyen sese cevap vermek, ona yardım etmek için ayağa kalkmak istedi ama bunu başaramadı. Yüzüne sarkan saçları teninde hissedebiliyordu. Gözlerinin kapanmasına engel olamadı.

Gözlerini tekrar açtığıında sanki aynı rüyanın içinde baştan başlamış gibiydi. O, etrafta yoktu. Mahir yorgun hissetmiyordu ve orman yine zifiri karanlıktı. Bu sefer onun nerede olduğunu biliyormuş gibi ormanın kuytularındaki dereye koştu. Hatırladığından daha uzun gelmişti yol ama bir an bile durmadı.

Mahir sürekli tekrar eden garip bir rüyanın ve rüyalarındaki "peri kızının" peşindeyken hayat karşısına tam da aradığını, Ayperi'yi çıkarır.

Bir asker ve bir hemşire. İkisi de kendi savaşları içerisindeyken kuralları baştan yazılmış bir evcilik oyununun içine düştüklerinde kazanan kim olur?

Hayatta her oyunda olduğu gibi, burada da bir gerçek vardır:
Hamleler değiştiğinde, kalpler de yön değiştirir.

"Merak etme, ben bu oyunun içinde boğulmam ama dikkat et, belki senin için sular biraz derin olabilir."

"Ben komandoyum peri kızı. Derin sularda da hırçın kayalıklarda da ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Şah...

Ve kaçınılmaz son:

Mat.

QR kodu okuyun!

Okuma Neye Etkiler

ISBN 978-625-8492-40-8

9 786258 492408

DE
X